

bleken te zijn vastgeplakt aan de teer van een soort geïmproviseerd asfaltpad achter het huis van de strandvoogd. De vogels, die kennelijk misleid waren door de t.g.v. de warmte gesmolten teer, hadden hier op mussenmanier een bad willen nemen, met het genoemde noodlottige gevolg... De ene mus bleek zo volledig met teer besmeurd te zijn, dat zij moest worden afgemaakt. De andere vogel werd met behulp van benzine gereinigd en later weer losgelaten, waarna hij zich gebrekkig vliegend weer bij zijn soortgenoten voegde.

De teer werd door ons met een flinke laag zand en grind afgedekt om verdere ongelukken te voorkomen.

SJ. BRAAKSMA.

Trekkende vlinders. Tijdens een vaartocht op het Hollands Diep en het Haringvliet op 14 oktober 1959 constateerden wij bij windstil en zonnig weer met een zicht variërend van 5 tot 15 km een opvallende vlindertrek. Tussen 10.30 en 15.30 uur werden tussen Moerdijk en Stellendam over een afstand van 45 km regelmatig solitair en in zuidelijke richting op 2 tot 5 m boven het wateroppervlak vliegende vlinders gesignaleerd, in totaal ca. 15 ex., voor zover determinatie mogelijk was allen *Atalanta's* (*Vanessa atalanta*).

Aangezien bepaald niet de indruk werd verkregen dat de vlinders om de een of andere reden naar onze boot koersten, was hier kennelijk sprake van een niet geringe „breedfronttrek”. Immers, wanneer wij er vanuit gaan dat slechts de vlinders die binnen 50 m oostelijk en 50 m westelijk van onze mobiele waarnemingspost langsvlogen, werden opgemerkt, dan zouden in genoemde vijf uren niet minder dan 6750 vlinders over het Hollands Diep en het Haringvliet in zuidelijke richting zijn doorgetrokken! Wij veronderstellen hierbij wel dat de trekstroom zich in de loop van de dag niet eveneens naar het westen heeft verplaatst.

Volgens Lempke (*De Nederlandse trekvlinders: Zutphen 1956, uitgave Kon. Ned. Nat. hist. Ver.*) is de *Atalanta* onze bekendste trekvlinder. In de regel verschijnen de eerste, na hun tocht uit Zuid-Europa vrijwel altijd verkleurde dieren hier in april, terwijl in het najaar exemplaren van een der volgende generaties weer naar het zuiden terugvliegen. In ons land zijn in de loop der jaren gedurende de nazomermaanden weliswaar enkele vluchten van enige tientallen tot enige duizenden trekkende *Atalanta's* waargenomen, maar vermoed wordt dat deze soort meestal solitair trekt.

Den Haag,

P. NIJHOFF.

Het oormerken van Rosse vleermuizen in Nederland. In een mededeling in D.L.N. 61 (1958) p. 216 vermeldde wij onze experimenten met Poolse oormerken, die ons welwillend door Dr. A. Krzanowski, te Palawi (Polen), ter beschikking waren gesteld. Thans, na een jaar, kunnen wij berichten over onze ervaringen.

Hoewel voor vleermuizen met grote oren, zoals de Grootoorvleermuis (*Plecotus auritus*) en de Vale vleermuis (*Myotis myotis*), de ringen misschien bruikbaar zullen zijn, hebben zij ons bij de Rosse vleermuis (*Nyctalus noctula*) niet voldaan. Wij geven hier een korte samenvatting van onze resultaten.

Van de 11 geoormerkte vleermuizen, die wij in het laboratorium hielden, waren van 5 exemplaren de oormerken na 6 maanden nog in redelijk goede staat en gemakkelijk afleesbaar. Vijf dieren hadden hun oormerken verloren, terwijl één exemplaar het door voortdurend krabben geheel onleesbaar had gemaakt. Wij kregen de indruk, dat de vleermuizen wel hinder van het merk ondervonden.

Wij oormerkten voorts 35 Rosse vleermuizen, die dadelijk daarop weer werden losgelaten. Eén ervan, no. 2405, werd een jaar later teruggevangen in dezelfde boom bij De Bilt. Het oormerk ontbrak, doch het dier miste een stukje uit het oor. Uit het feit, dat dit mannetje in de jaren 1956, 1957 en 1958 in deze boom verblijf hield, menen wij wel te mogen opmaken, dat het hier hetzelfde dier betrof.

Van de teruggevangen nrs. 2423, 2429 en 2431, die in Ede waren gevangen en losgelaten, was van de eerste het merk deerlijk beschadigd en nauwelijks meer leesbaar. De merken der beide andere waren gaaf. De overige gemerkte dieren werden niet teruggevangen.

Wij experimenteren thans, op aanraden van Dr. D. L. Serventy (Australië), met ringen van het traditionele model, doch vervaardigd van Monel, een legering van koper en nikkel die sterk corrosiebestendig is. Het materiaal is harder, zodat de ring niet onleesbaar wordt door afknagen, terwijl het een zekere veerkracht heeft, waardoor dichtbijten onmogelijk wordt. Er zijn thans 46 dieren van een ring voorzien, doch wij moeten tot volgend jaar wachten op resultaten.

Dr. P. F. VAN HEERDT,

Dr. J. W. SLUITER.